

*Begonya Mezquita*

# SIGNES DE TERRA

*Finalista II Premi de Poesia  
Jaume Bru i Vidal – Camp de Morvedre*

*Pròleg d'Antoni Albalat*



**setimig**



## Terra de flames

Mezquita ha elaborat un univers ben personal en què l'allunyament i el desig es conjuguen sobre un paisatge oníric i sensual. Un treball que recupera alguns poemes anteriors i que va resultar finalista del II Premi Jaume Bru i Vidal-Camp de Morvedre.

«*Cull de l'arbre els fruits més dolços, / que a la nit tot es marceix / entre la*

*fosc i les distàncies imprecises*»; aquest és el «Carpe diem» que trobem entre els versos de *Signes de terra*, el darrer poemari de Begonya Mezquita, finalista del II Premi Jaume Bru i Vidal-Camp de Morvedre. Una obra que recull, sota aquest títol, un total de trenta-tres poemes agrupats en tres apartats: «Versos insomnes», «Signes de terra» i «Homenatges». A «Versos insomnes», l'autora ens presenta un paisatge de marcat caràcter oníric, l'infern esfèric d'un estiu omnipresent que comporta el sopor i el desfici: «*Somnolència perpètua aquests mesos de febre / com un repte mancat de carícies, buit blau al teu bosc*». Terra solcada pel foc d'aquest estiu incandescent en què també està present el desig i el somni d'un cos que es vol prendre, desfullar. Un desig d'escuma que es materialitza en una sèrie de versos de gran sensualitat. «Signes de terra» és la crònica d'un abandonó, de l'allunyament de tot allò estimat cap

SIGNES DE TERRA

BEGONYA MEZQUITA

7 I MIG, BENICULL DE XÚQUER, 2000

a un lloc on només s'és espectador immòbil del pas del temps. Presonera

entre murades, l'enyor d'aquell mar amic és testimoni del cruel exili: «*No hi haurà sal malgrat les diademes d'escuma. / No són aquestes les nits que solies tastar*». Però per tractar de fugir d'aquestes murades, cal jugar el joc fins el final, al tot o res «*O morir descalça quan l'hivern arriba / o conquerir el cim més alt de la teua geografia*».

La darrera part es desmarca del to general del poemari per tal de retre «homenatge», entre d'altres, a Maria Mercè Marçal, a Joan Brossa, a Sagunt i a un saguntí il·lustre, Jaume Bru i Vidal, o a Lisboa –amb un dels decasíl·labs més perfectes que mai hem llegit: «*Lisboa d'or on el temps no camina*». «*Cull de l'arbre els fruits més dolços, / que a la nit tot es marceix*», un «Carpe diem» que –des del punt de vista del lector– pot ser una invitació a deixar de banda aquestes paraules totalment prescindibles, i capbussar-se sense més entre els versos de terra de Begonya Mezquita.

Pere Calonge

## Dues poesies del paisatge i de la terra

Bromera ens ofereix dues novetats dins la seua col·lecció de poesia: *Paraules de vidre*, de Rosa Serrano, i *Presagi del tacte* de Josep Fèlix Escudero. Aquesta darrera obra resultà la finalista del premi «Vicent Andrés Estellés» de Burjassot 2000.



---

**PRESAGI DEL TACTE**  
JOSEP FÈLIX ESCUDERO

---



---

**PARAULES DE VIDRE**  
ROSA SERRANO

---

EDICIONS BROMERA. ALZIRA, 2000



Aquests dos llibres tenen una característica, almenys, en comú, que és l'assumpció del paisatge com a fet poètic i el reflex que de la pròpia existència es recull de les impressions suggerides per aquest. El to, el mode, la forma, són bastant diferents –àdhuc la intensitat, si hom vol dir-ho així– però en totes dues obres alena la mateixa estima per la terra, per l'engruna de món que és estimada i que volem creure que de la mateixa manera som estimats.

A *Paraules de vidre*, primer llibre de poesia de l'editora Rosa Serrano (Paiporta, l'Horta Sud, 1945) trobem una poètica deliberadament senzilla, sense alambinaments metafòrics ni retorçuts camins expressius, que provoca en el lector una sensació de proximitat als sentiments que han inspirat els poemes. *He tornat a buscar la pàtria dels meus somnis*, expressa, gràficament, l'autora. I ens fa participants d'un viatge al passat i al present de l'autora, amb illes metafòriques i reals, suggerides i tangibles, que mostraran els espais íntims del sentiment. Una mediterraneïtat amarada de lluminositat –sobretot quan s'esdevé l'evocació del món illenc– ens és expressat mitjançant un predomini vigorós de frases curtes, gairebé impressionistes en els conceptes. Aquest llibre pot llegir-se com un dietari d'estampes de viatge, un breviari sentimental de tots aquells bocins del paradís perdut que retrobem ací i enllà de la nostra peripècia vital. Pot semblar que l'autora retroba el seu paradís perdut a les illes –les nostres illes– d'una manera molt especial. En qualsevol cas, aquest llibre resulta agraïble, per temàtica, per autora i per les pinzellades naïf que trobem, ara i adés, entre els plecs salats i mariners d'aquest llibre.

D'altra banda, Josep Fèlix Escudero (Atzeneta, l'Alcalatén, 1946) ha mostrat que és un d'aqueixos poetes que serveixen llargs silencis, però que quan es decideixen a donar a la llum el fruit de llurs anys silencis, constitueix un goig i un elogi per a la literatura, difícilment superables. L'obra de la qual parlem és *Presagi del tacte*, finalista del premi «Vicent Andrés Estellés» de Burjassot. Casualment, o no tant, aquesta obra manté un deute de contundència i èpica humanitzada amb el millor Estellés, justament aquell del *Llibre de Morella*, posem per cas. Escudero dialoga amb el paisatge, el fa participant de l'evocació personal, de l'intercanvi vital entre un home i la seua vida, significada i catalitzada a diversos indrets. Dividit en tres parts (*El Quadern del roure, llavis avall, El Maestrat, aquella pell fosca i brunyida* i *Ja sabeu, la mar, un tot de suggeriments*) és la segona la que més intensitat abasta, almenys en una dimensió –in-sistim– èpica, i si és possible una íntima èpica, com per a anar a genollons entre les runes vivents de la pàtria, besant les pedres antigues, els camins nous, les albaides reviscolades i tot el que suposa de bell i vivent. La tercera part, al seu torn, constitueix un reflexió impressionant sobre molts dels problemes que ens toca patir dia a dia, amb un to existencial i sense ambigüitats que culmina en un dels millors poemes que hem llegit en els darrers anys: *Camine per València mentre un poeta es mor*. Sols aquest poema hauria bastat per a justificar el llibre, afortunadament en aquesta obra, però, cada poema es justifica per ell mateix amb una altíssima dignitat.

Alexandre Navarro

## El trànsit de la passió

Aquesta traducció és un monument poètic amb extraordinària actualitat, construït amb ironia, intel·ligència i un distanciament que no exclou una positiva condensació de sentits a partir de l'aspecte amorós que tant marcà la vida i l'obra de Puixkin.



---

**EL HABITANTE DEL OTOÑO**

ALEXANDER PUSHKIN

TRAD. DE R. DARÍO FLÓREZ

PRE-TEXTOS, VALÈNCIA 2000



Puixkin té un lloc destacat en la literatura russa i també en la universal. La seua vida fou breu i intensa –nasqué en 1799 i, en 1837, morí en un duel–, però marcà clarament un abans i un després literari en el període romàntic eslau. Tingué en vida una byroniana actitud i estigué motivat en tot temps per una consideració que el poeta és el portaveu de la veritat superior, en resistència contra qualsevol tirania, tant si prové del poder heretat com si ve del poble. Condicionat pel poder absolut del tzar, que arriba personalment a fer-se'n el censor, es trobà sempre enfrontat a tots pel seu individualisme irresolut, ple de repercussions adverses, on s'ha d'afegir una economia personal precària, crònica, a causa de la seua opció de viure de l'escriptura. Els ambients literaris de llavors, dividits entre els partidaris d'un model literari d'estil elevat –amanerats en excés– i un de baix –escriure com es parla, sense art–, el dugueren a fer-ne una síntesi; el seu ideal era la claredat i l'elegància de la senzillesa. Marcat per la guerra antinapoleònica i els esclats revolucionaris a tot Europa, es convertí en el portaveu ideològic dels cercles conspiradors de l'època, cosa que li provocà l'exili al sud. Era incapaç de doblegar-se a cap imposició, en la seua vida quotidiana era rebel i lliure de normes. A més, la seua inclinació per la vida de societat fou indefectible, a l'en-

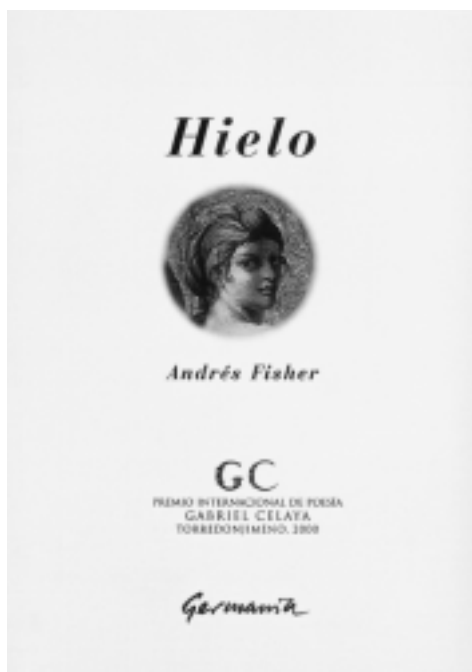
torn de la cort de Sant Petersburg, amb les consegüents aventures o calamitats amoroses que reflecteix la seua obra i sobre les quals es basa la selecció que ara fa el cas. Persisteix submergit en la realitat fins als últims anys, i no a fugir d'aquesta. Si somiava fugir era cap a la soledat del camp, per a pensar i treballar millor, i sostraure's de la mesquina social.

Les traduccions de Puixkin són escasses, sobretot de la seua poesia, i això fa d'aquesta bella edició –traduïda amb una gran eficàcia rítmica i expressiva– una positiva virtut en poder descobrir i reconèixer el gran valor d'aquest poeta essencialment, autor d'una important obra lírica, a més del teatre i la prosa, que serví de base a tota la tradició posterior del realisme nacional. Així, aquests poemes marcats per la quintaessència de la tardor, la seua estació predilecta –exclosos gairebé els de tema polític–, posen de relleu l'extraordinària actualitat del seu pensament, amb alegria, intel·ligència, passió i senzillesa; al capdavant, l'autèntica ferida del desamor que per necessitat prové de tota passió amorosa.

*Vicent Berenguer*

## La mirada especular del hielo

La editorial Germania, dirigida por Antoni Martínez, ha acertado al hacerse cargo del Premio Internacional de Poesía Gabriel Celaya, que este año han ganado las obras *Hielo* de Andrés Fisher y *La estación vacía* de Jorge Reichman. Fischer se rebela aquí como uno de los poetas más interesantes del momento.



---

**HIELO**

ANDRÉS FISHER

GERMANIA, ALZIRA, 2001

El poeta chileno Andrés Fisher nació en Washington D.C. y desde finales de 1990 reside en España. Este doctorado en sociología con una tesis sobre el discurso prohibicionista en el campo de las drogas (1997) ha publicado varios libros de poesía: *Ocularmente ávido* (1992), *Estados extremos* (1994) y *Composiciones, Escenas y Estructuras* (1997; este último en la editorial madrileña Delta Nueve de la que es coeditor.

*Hielo*, poemario ganador del premio convocado por el ayuntamiento jienense de Torredonjimeno, es un poemario estructurado en dos partes, «Escenas» y «Composiciones», que presenta fognazos atrapados en el momento exacto de una mirada, de unas huellas, de un reflejo especular o de los faros de un coche. Los poemas tratan sobre la percepción del tiempo y del espacio y cómo ésta es distinta para quien observa detenido o para quien conduce. Cada poema, incluso cada parte del poema, es una secuencia cinematográfica extremadamente fina i lírica que se yuxtapone a la otra formando un todo significativo que va más allá de lo puramente pictórico y visual de manera que «la visión fragmentaria de la realidad ayuda a cuestionarla, a modularla: a psicoactivarla». El coche o el asfalto, por ejemplo, se convierten en

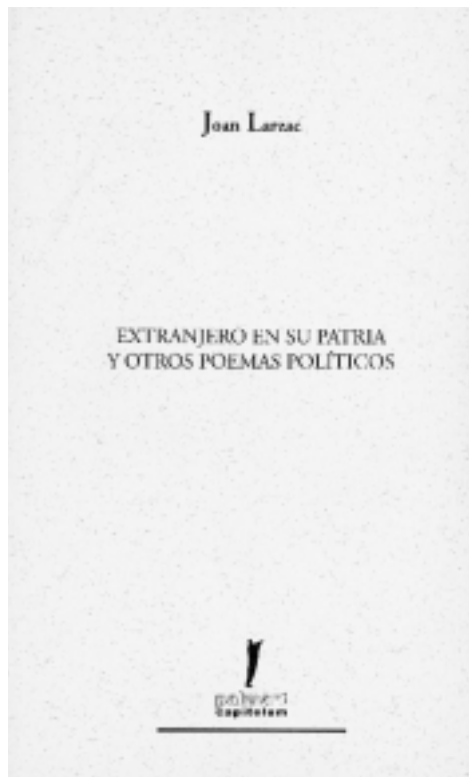
símbolos disémicos cuya significación es doble: la meramente real que describe a un conductor, y la ficcional que describe la importancia del camino y de quien da sentido a éste o a la máquina con la que se desplaza el individuo. Esto está de acuerdo con la descripción especular de la palabra –«ballesta de si misma»–, el río –«léxico de si mismo»– o el sueño del geómetra –«espejo de una muerte»–. Asimismo, el poemario muestra deliberadamente la paráfrasis de títulos de autores como Ernesto Sábato, Bernardo Atxaga, Haroldo de Campos, Antonin Artaud, Luis Andrés Figueroa, Raúl Zurita, Louis Santos Dumont, Blanca Andreu, Juan Larrea, etc. Y es también aquí donde el poemario indaga sobre la escritura y su dimensión lineal, pero también profunda, que alberga, tras su «condición mineral» el significado de la vida escrito en el «Blanco, el de la página, capaz de admitir cualquier mundo».

Pasqual Mas



## La conciencia de Occitania

Joan Larzac escribe con precisión y naturalidad una obra vigorosa, cuyos versos mantienen un ritmo tan homogéneo como preciso y realista. Sus poemas, tremendamente desnudos, mantienen en tensión al lector a la vez que se alzan en portavoces de la ideología política del poeta: la libertad de Occitania.



*EXTRANJERO EN SU PATRIA Y OTROS POEMAS POLÍTICOS*

*JOAN LARZAC*

*COL. «PALMART CAPITELUM»*

*LLAMBERT PALMART. VALENCIA, 2000*



Con el título «*Extranjero en su patria y otros poemas políticos*», la Editorial Palmart nos remite un poemario del autor Joan Larzac.

Apoyándose en imágenes de buena factura, Larzac entona en su libro –que divide en cuatro partes– un extenso *Himno a la Libertad*.

En la primera parte ya nos encontramos frente a un «Canto General». Poética en prosa que narra la relación entre el Ser y su Pueblo: Occitania, ¿y por qué no la Celeste Sión?, tierras desaparecidas, destruidas por la incapacidad y ansia de poder del hombre:

*Has amasado en tus bancos dinero de todos los olores /Has amontonado en tus museos los recuerdos de todos los horrores / ¿Quién enumerará todos tus crímenes?...*

Versos crudos y recriminatorios ante la actitud del poder frente a las minorías nacionales.

Si el poemario no tuviera nombre tendríamos que titularlo «*Joan Larzac o el sueño de Occitania*» porque, como el lector podrá comprobar a través de la obra que nos ocupa, Occitania esta en el centro del pensamiento y del corazón del poeta, cuyo ideario político está orientado hacia la recuperación de las minorías nacionales.

Comienza el autor la segunda parte con un poema dedicado a Tristan e Isolda, representantes del infortunio: *Yo te veo los ojos cerrados Isolda y vienes/ Ha*

*muerto la otra y tus amantes se burlan/ Cierro los ojos para matarla comprendes...*

Con el poema «V Comme Vietnam», de estructura un tanto compleja, Larzac vuelve al realismo doliente, que tiene el poder de rompernos por dentro: (...) *hombres de ficha perforada que allá abajo mean sangre (...)*.

Nos sorprende a continuación con un cambio de registro. El poema se convierte ahora en lamento: *En el corazón de mi infancia/ flores en paraguas en el cielo se columpian*. Y más adelante: *El primer día de la semana/ Jesús se encontró caminando por los suburbios/ V COMO OCCITANIA/ Y dijo/ LA PAZ ESTE CON VOSOTROS/ la paz*.

La cuarta y última parte recoge un conjunto de poemas «dispersos e inéditos» que están en la misma línea creativa del resto de la obra.

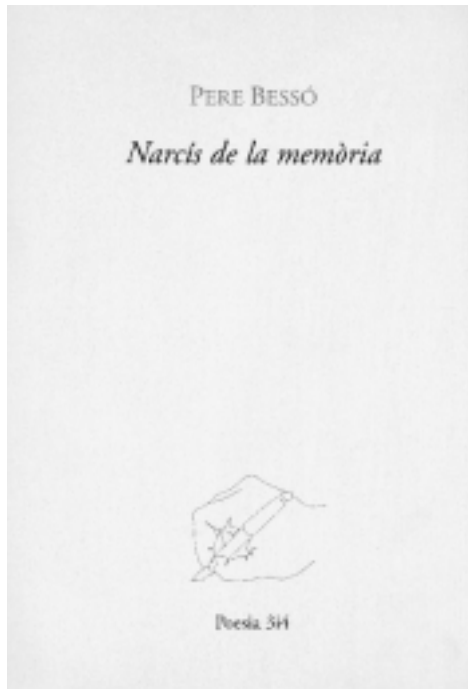
De lo que no hay duda es de la importancia del poemario, duro si se quiere, pero logrado, donde el autor deja –con un lenguaje que domina a la perfección– su palabra y su desgarrar frente a las situaciones –a veces dramáticas– por las que el mundo ha pasado, siempre de puntillas, a fin de no concitar las iras.

Magnífica la traducción de José Carlos Laínez, traducción que, como él mismo indica en su prólogo, ha hecho con total libertad.

M<sup>o</sup> Teresa Espasa

## Una mirada en l'espill

Pere Bessó, prolífic autor pertanyent a l'anomenada generació dels setanta, és artífex d'una obra intensa i extremadament singular. *Narcís de la memòria*, guardonat amb el Premi Vicent Andrés Estellés 2000, significa la seua consolidació en la primera línia de la poesia valenciana actual.



---

**NARCÍS DE LA MEMÒRIA**

PERE BESSÓ

EDITORIAL TRES I QUATRE, VALÈNCIA, 2000



Amb *Narcís de la memòria*, Bessó abandona pràcticament els assajos epigramàtics i satírics que encetara amb *Les llimes de la vosgiana* (1987) i que protagonitzava el seu darrer poemari *Iteràncies, interferències i grafitis* (1997), per recuperar el vers barroc i lluminós de les seues dues obres més reeixides, *Pagaràs els ous de cugul* (1988) i *La terra promesa* (1988).

Caòtic i irregular, però també brillant i sorprenent, Bessó no és un poeta de lectura fàcil. L'agosarament metafòric, el lèxic inusual, la densitat temàtica i els nombrosos referents procedents de la seua visió panoràmica de la literatura converteixen cadascun dels seus poemaris en un autèntic desafiament al lector.

*Narcís de la memòria*, un títol que fa referència a la seua condició de mirada en l'espill, de revivificació en clau poètica d'experiències alçades a les golfes dels records, i que l'autor confessa inspirat inicialment en la poesia de la Generació del 27 i alguns autors anglosaxons com Walkott i Larkin, alterna els moments de reflexió amb els de narració, els de blasme i els d'evocació: ara de confidents literaris o musicals –Ferrater, Ribelles, Brines, Stones, Morrison, Ottis Span, Blake, Gil de Biedma, Estellés, Golding...– ara d'episodis ín-

tims amerats de tendresa, ara de nits de disbauxa que hi fan comparéixer, reiteradament, llums de neó, licors de tota mena, sentor de pixum, les primeres llums del dia.

Bessó hi raja una poesia d'una efervescència esgotadora on la paraula –la paraula que cerca el camí de les acàcies», la paraula que és «foc cec»– s'ensenyoreix en cada vers i força la següent deixant de banda molt sovint les ortodòxies de la sintaxi: llarguíssimes enumeracions, paronomàsies portades a l'extrem –«la llança, ansa, llaç d'Argança...»–, al·literacions recurrents o consonàncies internes alimenten uns poemes de ritme sincoquat –«Tautologia», «Desencontre»– o arrossegat –«Elogi dels amors tristos»–, sempre conduïts, però, per «l'alquímia del verb», veritable força motriu de tota la seua producció poètica.

Josep Vicent Frechina



## Densitat en la forma: desassosec en l'interior

L'art de la poesia, el pas del temps i les consegüents pèrdues, fracassos i decepcions, l'amor, el desig i el somni i la barbàrie nazi viscuda pels avantpassats del poeta són els motius temàtics que tracta Sergi Jover a *Ressenya*, el seu segon llibre de poemes, guanyador del XVIIè Premi de Poesia Manuel Rodríguez Martínez.



---

RESSENYA

SERGI JOVER I REJSEK

AMÓS BELINCHÓN EDITOR, VALÈNCIA, 2000



«Quants instants amuntegats formen un vers?» es pregunta Sergi Jover alhora que compona les situacions de creació poètica –silenci, natura, solitud, record– i evidència allò que no és possible reflectir en un poema: sons, colors i olors que envolten el poeta (literal o figuradament, no importa), emocions, dolor, història íntima, familiar i col·lectiva; tot allò que s'esmuny a les paraules, a l'enunciació... ni que siga en vers, aquest gènere proper a la música. I és que l'art de la poesia ocupa i preocupa l'escriptor qui parla de la forma, de paraules com naus desgovernades «que el vent, de mà tossuda, empeny imperceptible, / suau cap al naufragi pel floc dels sentiments», sentiment, el niu del qual, com diu el poeta, rau al ventre «la cova on amaguem totes les pèrdues»; l'escriptor denuncia la frivolitat i la impostura d'alguns artífexs de la paraula, mostra la dificultat de la crítica –«Qui, sol, davant d'un quadre, o nu amb un poema, / desert de referències, buidat de simpaties, / podria, jutge equànime, jurar-ne qualitats?»– i reivindica l'avi i l'amic, els seus poetes personals, anònims.

Però no tota la vida és vers, per això també la vida, el pas del temps –infantesa, edat madura, vellesa inexorable–

hi és present a *Ressenya* i l'amor i el desig que sobrevé, impúdic, als somnis: a «Admonició» contraposa l'assenyat, qui sempre sap «destriar el cert i el fals», al somniador, que «no sap veure si el desig és cos o fum», d'ell és «el paper i les paraules i la palla».

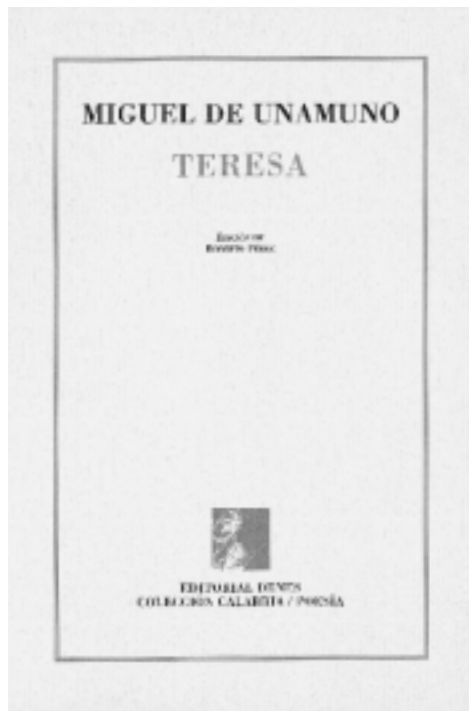
Hi ha un altre tema que centra la part titulada «dels poemes d'Oświęcim» i que és el lligam de sang amb el seus avantpassats que patiren la barbàrie del nazisme: extermini, dolor, suïcidi; quan el poeta visita Auschwitz sent que «de la mort i del mal que va existir / (silenci i més silenci i més silenci) / no en queda sinó el fred indesxifrabable».

Rima i ritme són claus en la concepció poètica de Sergi Jover, qui combina la sàtira -envers ell, l'interior, la vida mateixa i la necessitat d'escriure poesia i envers l'altre, els altres, la societat, la manipulació mediàtica, la hipocresia i la falsedat- amb textos més, diguem-ne, essencialment lírics, com el delicat i suggeridor «Si les bruixes es pentinen», amb els versos finals del qual tanquem aquest comentari: «I quan torna el verd silenci de les plantes, / només queda un lleu perfume de terra molla. // És amb ell que construïm la poesia».

Arantxa Bea

## La poesía amorosa de Unamuno

Escrito en 1923 y publicado en 1924, durante su destierro, *Teresa. Rimas de un poeta desconocido presentadas y presentado por Miguel de Unamuno* (éste es su título completo), fue un libro extemporáneo o caprichoso dentro del panorama poético de las vanguardias entonces dominante.



---

TERESA

---

MIGUEL DE UNAMUNO

---

EDICIÓN DE ROBERTO PÉREZ

---

DENES, VALENCIA, 2000

Al año siguiente de la publicación de *Teresa*, Ortega i Gasset sentenciaba en *La deshumanización del arte* que «el poeta empieza donde el hombre acaba». Estas circunstancias (la deportación del rector salmantino y aquellos nuevos aires estéticos) contaron en el relativo olvido editorial de estas rimas. Es verdad que *Teresa* no figura entre la mejor poesía de Unamuno, como ya señaló Cernuda, pero merecen esta segunda reedición exenta, después de setenta y seis años. El profesor Roberto Pérez incluye una sustanciosa y clarificadora introducción.

Los poemas, a caballo entre el relato novelesco y la más estricta lírica, son atribuidos a un poeta apócrifo, Rafael, un joven tísico y provinciano que escribe versos de amor inspirados por Teresa, su novia, muerta por la misma enfermedad. Son noventa y ocho rimas compuestas según el modelo de las de Bécquer, seguidas de una epístola escrita con la métrica clásica. Unamuno aporta la ficción presentando por extenso al supuesto autor y su historia, y glosando al final sus versos. El volumen se cierra con epílogo o despedida.

Como Machado, que sólo escribió de Leonor para desahogarse tras su muerte, fue Unamuno un autor pudoroso ante las expansiones amorosas. Acaso este recato explique el recurso distanciador de la historia folletinesca y romántica de los dos amantes, que él mismo califica en su

prólogo de «muy vulgar, más bien cursi». Pero ahí termina toda relación con el romanticismo acartonado: la historia, las anécdotas, hasta la sentimentalidad del libro, no son más que pretextos, las pautas sobre las que Rafael, una criatura inventada, escribe todas las inquietudes existenciales, literarias y religiosas de su creador. Unamuno no actúa a la manera del poeta fingidor de los cancioneros, porque en él el amor no se restringe a un código sentimental previo, sino que se eleva a categoría. Busca, como en toda su obra, una metafísica —en este caso una «*meterótica*», dice él, acuñando un neologismo muy de su gusto— que liga el amor a sus preocupaciones por la inmortalidad y a sus inseparables dudas. La pareja romántica formada por Rafael y Teresa es la actualización de la fe irracional unamuniana, representa el sueño místico que se defiende con las vigiliadas y del que no se quiere despertar, igual que don Quijote con su locura.

Como suele suceder con Unamuno, la música de *Teresa* suena no durante, sino tras la lectura de sus poemas, cuando nos queda entre sus sinuosidades conceptuosas y alguna rima deliciosamente agreste, próxima a Campoamor o a los fabulistas (léase la número 64, sobre la rosca y la mosca), la música que a él le importaba, la música interna de las ideas.

Antonio Moreno



## Poesia universitària

Aquesta antologia recull una mostra extensa i variada del treball poètic d'un grapat d'autors que pertanyen a tres generacions literàries, que per damunt de llengua, d'estils i escoles tenen en comú el seu pas per les aules de la Universitat de València.



---

VINT ANYS DE POESIA A LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA  
A CÀRREC DE JOSEP RICARD

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA I EDICIONS 96.  
CARCAIXENT, 2001



El cinqué centenari de la Universitat de València ha estat l'excusa per a tot un seguit de publicacions, algunes d'elles realment atractives. Entre els darrers llibres apareguts està l'antologia *Vint anys de poesia a la Universitat de València*.

Resulta sempre difícil preparar una antologia d'una llengua, d'una generació, o d'una escola literària, perquè sempre hi ha el risc de deixar-te fora algun autor significatiu i incloure d'altres que no aporten res de nou. Ara bé, intentar el triple salt mortal –des de la valentia i l'atreviment que dóna la in-experiència–, projectant-ne una amb els conreadors de dues llengües, de diverses generacions (dels nascuts a finals dels cinquanta fins als que ho van fer a inicis dels vuitanta) i de diferents escoles literàries, no tan sols de la poesia discursiva, sinó també de la visual, és per a suïcidar-se –i això s'ha fet amb l'excusa de ser tots poetes que han passat per les aules de la Universitat.

El problema és que en el còmput final s'han quedat fora alguns poetes significatius, i potser no per culpa de l'encarregat de l'antologia, Josep Ricard, el qual ens consta que ha fet un gran esforç i una aposta personal pel llibre, però cal assenyalar-ho. Així i tot, no deixa per això de ser un bon llibre on podem assaborir en petites

dosis allò que és una part del panorama de la creació poètica tant en castellà com en valencià i amb noms que el fan quasi imprescindible en qualsevol biblioteca juntament amb el número anterior de la mateixa col·lecció, *Poemes d'un segle*, que va estar a càrrec dels també poetes Marc Granell i Isidre Martínez.

*Manel Alonso i Català*

